

Sygn. akt **V Ca 1533/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Majewska
Sędziowie:	SSO Joanna Machoń (spr.) SSR del. Dorota Bassa
Protokolant:	st. sekr. sąd. Urszula Widulińska

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą we W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W.

z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt XVI C 1960/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz W. B. kwotę 2 400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1533/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 lipca 2015 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego w dniu 14 sierpnia 2015 roku (data prezentaty Sądu) powódka W. B. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą we W. (zwana dalej także: Towarzystwo (...)) na jej rzecz kwoty 10.294,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej określonej prawem.

W uzasadnieniu wskazała, że niniejszym pozwem dochodzi zwrotu wpłaconych składek na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, zawartej pomiędzy pozwaną i (...) S.A. Powódka podniosła, że oświadczenie woli o przystąpieniu do umowy ubezpieczenia zostało złożone na

podstawie postanowień wzorców umowy nieważnych z mocy prawa, a także pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej, wywołanej przez pozwaną. Ponadto wskazała, że nie otrzymała od pozwanej jakichkolwiek formularzy czy tekstu umowy przed dokonaniem wpłaty składki. Powódka domagała się zwrotu kwoty uiszczonej przez nią świadczenia pomniejszoną o kwotę zwróconą, tj. kwoty 10.294,88 zł.

W odpowiedzi na pozew wniesionej do Sądu Rejonowego w dniu 3 grudnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej), strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że powódka objęta jest ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy grupowego ubezpieczenia na Z. z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi (...). Zdaniem pozwanej, powódka podpisując Deklarację przystąpienia do ww. ubezpieczenia, została objęta ochroną ubezpieczeniową, co zostało potwierdzone Certyfikatem nr (...) z dnia 17 lipca 2009 roku. Wyjaśniła nadto, że powódka własnoręcznym podpisem potwierdziła fakt odbioru Warunków (...), regulaminu Ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego (...) oraz tabeli Opłat i limitów Składek. Towarzystwo (...) S.A. podniosła, że przerzucenie na ubezpieczonego obowiązku zapłaty składki, na podstawie na podstawie ustaleń między ubezpieczającym a ubezpieczonym jest prawnie dopuszczalne. Strona pozwana podniosła także, że powódka nie złożyła oświadczenia o uchyleniu się skutków prawnych czynności dokonanej pod wpływem błędu.

W piśmie procesowym z dnia 15 grudnia 2015 roku powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, podkreślając m.in. że nie otrzymała od pozwanej żadnego dokumentu potwierdzającego złożenie oświadczenia woli w związku z przedmiotową umową.

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 grudnia 2015 roku, złożonego na rozprawie w dniu 29 grudnia 2015 roku, pozwana podniosła brak legitymacji czynnej po stronie powódki do wystąpienia z żądaniem stwierdzenia nieważności umowy. W dalszej części uzasadnienia strona pozwana wskazała przyczyny stanowiące podstawę do oddalenia powództwa, tj. niewprowadzenie powoda w błąd co do charakteru umowy ubezpieczenia, brak sprzeczności grupowej umowy ubezpieczenia z przepisami prawa, zależność wartości rynkowej obligacji.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 29 grudnia 2015 roku pozwana została zobowiązana przez Sąd do złożenia wszystkich dokumentów, o których jest mowa w pozwie, a które nie zostały do tej pory złożone do akt sprawy - w terminie 14 dni pod rygorem oceny w trybie art. 233 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r. Sąd Rejonowy:

1. zasądził od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz powódki W. B. kwotę 10.294,88 (dziesięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt cztery i 88/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz powódki W. B. kwotę (...) (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych Sądu Rejonowego:

W. B. w 2009 r. umówiła się na spotkanie z doradcą (...) S.A. w jej domu celem zawarcia umowy ubezpieczenia. (...) S.A. nakłonił W. B. do przystąpienia do umowy grupowego ubezpieczenia na życie z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowy zawartej pomiędzy Towarzystwem (...) S.A., a (...) S.A., które łączyło się z możliwością gromadzenia środków – oszczędzania, pomnożenia kapitału. Doradca poinformował klientkę, że im więcej wpłaci, tym większy kapitał będzie posiadała.

W. B. została poinformowana przez doradcę, iż dokumenty z wszelkimi najważniejszymi danymi dotyczącymi przedmiotowego ubezpieczenia w tym certyfikat miała otrzymać dopiero po wpłaceniu środków pieniężnych na rachunek pozwanej. Nie podpisała deklaracji przystąpienia do umowy ubezpieczenia, ani innego dokumentu zawierającego informację o przedmiocie umowy, ryzykach inwestycyjnych czy opłacie likwidacyjnej. Certyfikat potwierdzający zawarcie umowy W. B. otrzymała w późniejszym okresie.

W związku z zawarciem umowy W. B. wpłaciła Towarzystwu (...) S.A. łącznie 23.160 zł, z czego Towarzystwo (...) S.A. zwróciła W. B. kwotę 12.865,12 zł. Do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie pozwana nie zapłaciła powódce kwoty 10.294,88 zł.

Pismem z dnia 16 lipca 2014r. pełnomocnik W. B. oświadczył, że uchyła się od skutków prawnych oświadczenia woli w zakresie przystąpienia do umowy ubezpieczenia na życie z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym jako złożonym pod wpływem błędu.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W ocenie Sądu Rejonowego dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzyły razem zasadniczo spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należało, że żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd Rejonowy nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy oparł się w głównej mierze na zeznaniach w charakterze strony W. B., których strona pozwana nie kwestionowała i które korespondowały z treścią dokumentów złożonych do akt.

Dokonując oceny zeznań powódki, Sąd Rejonowy miał na uwadze, iż jest ona bezpośrednio zainteresowana korzystnym dla siebie wynikiem niniejszego postępowania, w związku z tym ocena ta wymagała szczególnie ostrożnej i krytycznej analizy ich treści. Ostatecznie jednak wskazywane przez nią okoliczności znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, poza tym były logiczne, rzeczowe i konsekwentne. Wolne były również od treści, które mogłyby podlegać negatywnej ocenie z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy wskazał, iż okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów, tj. art. 229-230 k.p.c. bowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie ww. przepisów.

W ocenie Sądu Rejonowego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezsporna w niniejszej sprawie była okoliczność wpłaty przez powódkę kwoty 23.160 zł na rachunek pozwanej z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia, z czego pozwana zwróciła W. B. kwotę 12.865,12 zł. Żądaniem pozwu była objęta kwota 10.294,88 zł jako różnica między kwotą zwróconą a kwotą wpłaconą przez powódkę.

Należało zauważyć, że jedynym dowodem na okoliczność przystąpienia przez powódkę do umowy grupowego ubezpieczenia na życie połączonej z inwestowaniem w fundusze kapitałowe jest certyfikat nr (...) z dnia 17 lipca 2009 roku, który jest dokumentem wygenerowanym przez stronę pozwaną i niepodpisanym przez powódkę. Strona pozwana stała na stanowisku, iż W. B. własnoręcznie podpisała deklarację przystąpienia, potwierdzenie odbioru Warunków (...), Regulaminu Ubezpieczeniowego Funduszu Kapitałowego oraz Tabeli Opłat i Limitów Składek, jednakże brak było dowodu złożenia takiego podpisu przez powódkę na powyższych dokumentach. To, że powódka zapoznała się z powyższymi dokumentami nie zostało w jakikolwiek sposób wykazane.

W aktach sprawy nie ma dokumentu, na którym widniałby własnoręczny podpis W. B., a który byłby dowodem przystąpienia do grupowego ubezpieczenia przez powódkę. Powódka natomiast twierdziła, że nie doręczono jej ani formularzy, ani tekstu umowy (np. Deklaracji ubezpieczenia, OWU), przed dokonaniem wpłaty składki. Pozwana

zobowiązana na podstawie postanowienia Sądu wydanego na rozprawie w dniu 29 grudnia 2015 roku, nie przedstawiła m.in. dowodu na okoliczność istnienia Deklaracji przystąpienia do ubezpieczenia oraz OWU podpisanych przez powódkę, tym samym nie uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy stwierdził, że nie był w stanie ustalić jaka jest treść umowy zawartej pomiędzy Towarzystwem (...) S.A., a (...) S.A., tj. do jakiej umowy przystąpiła powódka, co było przedmiotem negocjacji, jakie są prawa i obowiązki powódki związane z przystąpieniem do umowy. Dlatego też Sąd Rejonowy nie był w stanie odnieść się do zarzutów powódki, iż została wprowadzona w błąd, gdyż jej wolą było nabycie produktu ubezpieczeniowego pozbawionego jakiegokolwiek ryzyka oraz że zapisy umowy grupowego ubezpieczenia na życie z funduszem kapitałowym prowadzą do obejścia przepisów prawa ubezpieczeniowego. Stało się tak dlatego, że strona pozwana nie przedłożyła dokumentów związanych z umową, przede wszystkim deklaracji przystąpienia do umowy oraz umowy ubezpieczenia pomiędzy Towarzystwem (...) S.A., a (...) S.A. Jednakże zdaniem Sądu Rejonowego brak możliwości weryfikacji powyższych zarzutów nie oznaczał, że powództwo było niezasadne.. W ocenie Sądu Rejonowego, konsekwencją nieprzedstawienia przez stronę pozwaną wskazanych przez powódkę w pozwie dokumentów, a przez to niemożności ustalenia obowiązków jakie przyjęła na siebie powódka jeżeli chodzi o wysokość i częstotliwość świadczeń w związku z przystąpieniem do umowy ubezpieczenia, było uznanie, że brak jest podstawy świadczenia przez powódkę na rzecz strony pozwanej kwoty 23.160 zł, z czego, co jest bezsporne Towarzystwo (...) S.A. zwróciło W. B. kwotę 12.865,12 zł.

Podstawą zasądzenia na rzecz powódki dochodzonej pozwem kwoty były art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Na podstawie poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych należało bowiem uznać świadczenie pobrane przez stronę pozwaną od powódki za tzw. świadczenie nienależne, czego konsekwencją było powstanie zobowiązania po stronie pozwanej do jego zwrotu.

Zatem, biorąc pod uwagę to, że powódka przekazała na rachunek pozwanej kwotę 23.160 zł, z czego pozwana zwróciła kwotę 12.865,12 zł, tym samym pobrane na jego podstawie przez pozwaną Towarzystwo (...) świadczenie w wysokości 10.294,88 zł było nienależne, gdyż strona pozwana nie wykazała by obowiązku zapłaty powyższej kwoty przez powódkę wynikał z przystąpienia do przedmiotowej umowy.

W ocenie Sądu Rejonowego rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 1 sentencji wyroku nie stanowiło zasądzenia ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.). Orzeczeniem ponad żądanie w rozumieniu art. 321 § 1 k.p.c. byłoby oparcie wyroku na podstawie faktycznej niepowołanej przez powoda (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 roku, sygn. akt II CK 556/04, OSNC 2006/2/38), co nie miało miejsca na gruncie rozpoznawanej sprawy. Przyjęcie przez Sąd innej podstawy prawnej rozstrzygnięcia niż wskazana przez strony stanowi zastosowanie niekwestionowanej w procesie cywilnym zasady "da mihi factum dabo tibi ius".

Od kwoty zasądzonej należności głównej Sąd Rejonowy zasądził także na podstawie art. 481 k.p.c., zgodnie z żądaniem pozwu, odsetki za czas opóźnienia. Zgodnie z powołanym przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2). Zasadą prawa cywilnego zaś jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia, pomimo, iż jest ono wymagalne, a roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia staje się wymagalne wraz z dokonaniem świadczenia bez podstawy prawnej, co z pewnością miało w niniejszej sprawie miejsce przed wytoczeniem powództwa.

Mając na względzie powyższe, Sąd Rejonowy orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku, zasądzając Towarzystwa (...) na rzecz powódki W. B. kwotę 10.294,88 zł tytułem nienależnego świadczenia.

Zawarte w pkt. 2 sentencji wyroku rozstrzygnięcie o kosztach pomiędzy powódką W. B., a pozwaną Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą we W., Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i

celowej obrony. Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości, dlatego też w tym zakresie pozwaną należy traktować jako przegrywającą sprawę.

Na kwotę 2932 zł, zasądzoną od pozwanej na rzecz strony powodowej W. B. tytułem kosztów procesu, składały się: opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa – 17 zł, opłata od pozwu w wysokości 515 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem, w wysokości 2.400 zł, którego wysokość Sąd Rejonowy ustalił na podstawie § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódła pozwana, zaskarżając go w całości.

Orzeczeniu zarzuciła:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez uznanie, iż postanowienie stosowane przez pozwaną w ogólnych warunkach ubezpieczenia dotyczące ustalania Całkowitego Wykupu, poprzez zastosowanie koordynatu w postaci opłaty likwidacyjnej stanowi niedozwolone postanowienie umowne, podczas gdy postanowienie wskazujące na sposób wyliczenia wartości wykupu (całkowitego wykupu) przy uwzględnieniu opłaty likwidacyjnej określa główne świadczenie ubezpieczyciela, sformułowane w sposób jednoznaczny, a zatem nie podlega badaniu po kątem abuzywności, co wynika z charakteru umowy łączącej strony niniejszego postępowania, tj. umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym,

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 KPC poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na:

a) całkowitym pominięciu przez Sąd pierwszej instancji przy rozpoznaniu sprawy warunków umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi łączącej Powoda z Pozwanymi;

b) uznaniu, iż kwota Całkowitego Wykupu nie jest głównym świadczeniem z umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym,

3. naruszenie art. 6 KC poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie, iż to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia, podczas gdy to właśnie na stronie powodowej w niniejszej sprawie spoczywa ciężar udowodnienia, iż postanowienia OWU są niezgodne z dobrymi obyczajami;

4. naruszenie art. 232 KPC poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż powód przedstawił dowody świadczące o tym, iż postanowienie wzorca umownego stosowanego przez Pozwaną stanowi postanowienie niedozwolone pomimo braku przedstawienia takiego dowodu przez Powoda,

5. naruszenie prawa procesowego tj. art. 278 § 1 KPC poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego - aktuarusza, podczas gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych,

6. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ Kodeksu cywilnego oraz art. 805 Kodeksu cywilnego w związku z art. 829 § 1 Kodeksu cywilnego i z art. 2 ust. 1 pkt. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity Dz. U. z 2010 roku nr 11 poz. 66 z późn. zm.) („ustawa o działalności ubezpieczeniowej”) poprzez jego błędną interpretację i uznanie, iż:

a) postanowienie Warunków Grupowego (...) i dożycie z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym (...) stanowi postanowienie niedozwolone, w tym w szczególności poprzez fakt, iż pozwana pobiera opłatę przy rozwiązaniu umowy ubezpieczenia z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym,

b) postanowienie umowne stoi w sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes Powoda,

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ KC, poprzez jego błędną interpretację i uznanie, iż postanowienia zawarte w Warunkach grupowego ubezpieczenia na życie i dożycie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (...) nie zostały uzgodnione indywidualnie, podczas gdy w niniejszej sprawie umowa ubezpieczenia zawarta została w drodze negocjacji pomiędzy pozwanym (...) a pozwanym (...) SA.,

8. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385² Kodeksu cywilnego w związku z art. 65 § 2 Kodeksu cywilnego poprzez jego błędną interpretację i dokonanie indywidualnej kontroli wzorca umownego całkowicie z pominięciem reguły interpretacyjnej wyznaczonej przez przepisy prawa, w tym w szczególności bez dokonania oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny, przy całkowitym pominięciu przez Sąd okresu, na jaki zostały zawarte wzajemne zobowiązania stron, oraz okoliczności, że jej zerwanie było jednostronną czynnością powoda niezwiązaną z żadnymi przyczynami leżącymi po stronie pozwanej,

9. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej poprzez jego błędną interpretację i uznanie, iż pozwana nie ma prawa pokrycia kosztów wykonywania umowy ubezpieczenia ze składki wpłaconej przez powoda i alokowanej w ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe,

10. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 153 ustawy o działalności ubezpieczeniowej poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż postanowienia Warunków Grupowego (...) z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym (...) stanowią postanowienia niedozwolone i tym samym uznanie, iż pozwana jako zakład ubezpieczeń nie ma prawa pokrycia kosztów prowadzonej działalności ze środków wpłaconych przez powoda jako składka z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia oraz tym samym nie ma obowiązku prowadzenia działalności rentownej,

11. naruszenie prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 pkt. 19-21 oraz art. 16 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2009 roku w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji (Dz. U. nr 226 poz. 1825) („Rozporządzenie”) poprzez pominięcie, iż Pozwana ma prawo pokrycia kosztów związanych z prowadzoną przez siebie działalnością, podczas gdy wyżej wspomniane Rozporządzenie zarówno określa szczegółowo koszty ponoszone przez pozwaną i koszty które pozwana ma rozliczyć z wpłaconych składek jak określa czas ich amortyzacji jak i termin jakich należy je rozliczyć.

Wniosła o rozpoznanie na podstawie art. 380 kpc postanowienia Sądu I instancji oddającego wnioski dowodowe pozwanego i dopuszczenie:

a) dowodu z opinii biegłego z zakresu wiedzy aktuarialnej na okoliczność:

poniesienia oraz prawidłowości kalkulacji ponoszonych przez pozwaną kosztów, związanych z Umową (zgodność z metodami aktuarialnymi);

wpływu kosztów związanych z Umową na wysokość świadczeń;

istnienia wzajemnych powiązań pomiędzy wartością wykupu ustaloną przy zastosowaniu opłaty likwidacyjnej w Umowie a kosztami i ryzykiem pozwanej;

przeprowadzenie na podstawie art. 241 kpc w zw. z art. 382 kpc wnioskowanych przez pozwaną dowodów, na ww. okoliczności.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz poprzez zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów procesu, w tym postępowania za dwie instancje według norm przepisanych lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądu I

Instancji; zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów procesu, w tym postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację uznać należało za bezzasadną, a podniesione w niej zarzuty nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak również prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach orzeczenia z jedną tylko różnicą, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy istniały podstawy do uznania, iż powódka przystępując do umowy działała pod wpływem błędu i był to błąd istotny co do treści czynności prawnej, nie budzi bowiem wątpliwości, iż powódka nie miała wiedzy, iż w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy to na niej będą spoczywały ciężary finansowe, prowadzące do znaczącego uszczerbienia uiszczonych przez nią środków.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż w apelacji skarżący całkowicie pomija istotę rozstrzygnięcia, albowiem Sąd Rejonowy ustalił, iż w toku procesu powódka wykazała, iż nie doręczono jej żadnego dokumentu potwierdzającego złożenie oświadczenia woli w związku z umową do której przystąpiła, gdyż W. B. została poinformowana przez doradcę, iż dokumenty z wszelkimi najważniejszymi danymi dotyczącymi przedmiotowego ubezpieczenia w tym certyfikat miała otrzymać dopiero po wpłaceniu środków pieniężnych na rachunek pozwanej. Jednocześnie ustalono, iż powódka nie podpisała deklaracji przystąpienia do umowy ubezpieczenia, ani innego dokumentu zawierającego informację o przedmiocie umowy, ryzykach inwestycyjnych czy opłacie likwidacyjnej. Certyfikat potwierdzający zawarcie umowy W. B. otrzymała w późniejszym okresie. Wobec zaś odmowy złożenia tych dokumentów przez pozwanego Sąd Rejonowy ocenił stanowisko pozwanego na podstawie art. 233 k.p.c. i stwierdził brak możliwości ustalenia obowiązków jakie przyjęła na siebie powódka jeżeli chodzi o wysokość i częstotliwość świadczeń w związku z przystąpieniem do umowy ubezpieczenia, a w konsekwencji stwierdził brak podstawy świadczenia przez powódkę na rzecz strony pozwanej kwoty 23.160 zł. W tych warunkach podstawą zasądzenia na rzecz powódki dochodzonej pozwem kwoty były art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Skarżący tego stanowiska Sądu meriti w ogóle nie dostrzega i podnosi szeroko uargumentowane zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego sprowadzające się do wadliwej, jego zdaniem, oceny poddanych kontroli klauzul, jako abuzywnych. W świetle powyższych uwag zarzuty naruszenia wskazanych w apelacji przepisów uznać należało za pozbawione jakiegokolwiek oparcia w okolicznościach niniejszej sprawy, a przede wszystkim w motywach, jakie legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Słusznie stwierdził Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do uznania, iż powódka zapoznała się z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia, oraz że miała wiedzę co do istotnych warunków umowy, do której przystępowała.

Jak słusznie zauważył Sąd meriti w toku postępowania powódka złożyła zeznania, w których zaprzeczyła, iż przedmiotowe dokumenty zostały jej doręczone, z tego też powodu już w pozwie domagała się zobowiązania pozwanego do przedłożenia stosownych dowodów celem dokonania ich oceny. Nie budzi wątpliwości i nie kwestionuje tego sam skarżący, iż w określonym przez Sąd terminie pozwany nie zrealizował nałożonych nań obowiązków dowodowych, nie zaferował również materiału dowodowego, który mógłby stanowić podstawy do uznania, iż dowód z zeznań powódki należało ocenić jako niewiarygodny i poczynić odmienne ustalenia i wnioski, niż te jakie wywiódł Sąd meriti. W tym stanie rzeczy ocenić należało rozstrzygnięcie Sądu I instancji jako w pełni prawidłowe. Wskazywane przez pozwanego zapisy jako bezskuteczne nie wiążą stron dlatego też powódka mogła skutecznie domagać się wypłaty należności, bez kwestionowanych potrąceń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu w instancji odwoławczej zostało wydane w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powoda w kwocie 2.400 zł obliczone na podstawie § 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).